

[J. C. A. Larsen.]

vil gaa ind i et Arbejde for at faa afhjulpet disse Ulemper; jeg erkender, at der er Steder, hvor det er store Ulemper, og der vil vi arbejde med paa at finde Udveje, f. Eks. gennem Paabud om Opsættelse af Vildt-hegn eller lignende. Men jeg mener bestandig, at det at forene Brugsret og Jagtret vil være at gøre Indgrib i private Aftaler, som vi bør undgaa.

Der er ogsaa foreslaaet den Bestemmelse, naar nu Jagtret og Brugsret kommer til at følges ad, at det kan forbydes en Fæster at indlade sig paa — hvad man jo ikke kan tvivle om vil ske — at dyrke særlig tiltrækkende Plantearter i Nærheden af, hvor der er noget Vildt, f. Eks. en Skov, som ikke hører ham til. Er der nogen, der tror paa det? Det vil være en ganske illusorisk Bestemmelse, det vil ikke ske. Man vil altid kunne fastholde, at det netop er begrundet i Ejendommens Drift, at man har saadant et lille Skifte Gulerødder nede ved Skovgærdet. Nej, denne Bestemmelse vil ingen Betydning faa.

I samme Afsnit, § 5, staar der, at enhver, som har dansk Indfødsret o. s. v., kan faa Tilladelse til at drive Jagt. Jeg kommer senere til selve Bestemmelsen om Jagtkortet, men her staar der altsaa: „enhver, der har dansk Indfødsret“. Maa jeg i denne Forbindelse spørge den højtærede Landbrugsminister, om han har overset Forholdet med Udlændinge, eller om han har tænkt sig, at en Udlænding, som har fast Bopæl, maaske Grundejendom her i Landet, uden at have været her saa længe, at han har faaet Indfødsret, ikke skulde kunne faa Lov til at drive Jagt. Og maa jeg i samme Forbindelse spørge, hvorledes den højtærede Minister tænker sig det, naar der er Tale om fremmede, der er paa Besøg her i Landet, om ikke de skal have Lov til at drive Jagt? I Jagtloven af 1922, altsaa den nu-gældende Lov, er der en særlig Bestemmelse om Udlændinge og deres Adgang til at drive Jagt — vi har indført den, efter at først Sverige og Norge havde indført saadanne Bestemmelser —, og Bestemmelsen gaar ud paa, at man kan løse Kort for en eller flere Dage.

Jeg maa tro, at der her er Tale om en Forglemmelse, for det kan vist ikke lade sig gennemføre helt at lukke af for, at en fremmed kan komme hertil paa Besøg eller lignende og deltage i Jagten. Jeg tror, det er nødvendigt at faa en Bestemmelse om dette, og jeg mener jo heller ikke, det kan være en af de Ting, der kan skabe store Vanskeligheder.

I § 11 er der fra den nuværende Jagtlov overgaaet en Bestemmelse, der i Realiteten gaar ud paa, at man har Lov til at skyde enhver Jagthund, der slipper indenfor ens Markskel. Det er jo saadan, at man først skal forsøge at kalde den til sig; og saa har man Lov til at dræbe den, paa hvad Maade man kan. Jeg tror dog, det er en lidt skrap Bestemmelse, og jeg tror, der maa kunne findes Udveje for Lempelser heri. Vi har haft et Par Domme i saadanne Sager, siden vi fik Jagtloven af 1922, i Anledning af, at ret kostbare Hunde er blevet nedskudt. Jeg tror derfor, det vil være rigtigt at søge at faa en Ændring i disse Forhold.

Endelig vil jeg sige med Hensyn til § 14, der handler om Børns Adgang til at drive Jagt, at der jo stod en stor Strid om det Spørgsmaal, da vi forhandlede om Jagtloven af 1922, og senere har vi ogsaa diskuteret dette Spørgsmaal. Jeg tror, at man ganske roligt kunde gaa til en lidt højere Alder og ikke behøver at give Børn ved 15 Aars Alderen Ret til at gaa paa Jagt. Jeg indrømmer, at her kan være visse Hensyn at tage, f. Eks. overfor Jagtelever eller Førstelever; men jeg tror, at vi i alt Fald skal drøtte dette Spørgsmaal og se, om vi ikke kan faa en Ændring heri.

Angaaende Spørgsmaalet Jagttider og Fredningsbestemmelser skal jeg ikke sige ret meget. Det er den Slags Bestemmelser, man kan forhandle om i et Udvalg. Der er sikkert adskillige Ændringer, vi kunde ønske i disse Fredningsbestemmelser; men jeg skal ikke komme dybt ind paa det her, men skal kun nævne et Par Tilfælde.

Jeg vil gerne for det første pege paa Retten til at skyde Raabukken og Sika-hjorten i Tiden fra 1. April til 14. Juli. Det er en gammel Bestemmelse; men jeg har den Opfattelse ifølge de Erfaringer, jeg har gjort, at der ret ofte kan gaa en Raahind med i Løbet ved denne Jagt. Daarlig Belysning, maaske nogen Hidsighed med at røre med Fingeren ved Afrækkeren og forskellige andre Ting kan bevirke, at der tidt falder en Raa, maaske et drægtigt Stykke Raavildt i denne Tid.

Jeg kunde derfor ønske, at man tog denne Ret bort. Men jeg har fuldt ud Forstaaelsen af, at der er Steder, hvor man har, jeg vil ikke sige Rigdom paa Vildt, men dog en Del Vildt, og hvor der kan drives en Pürschjagt om Sommeren. Jeg ved ogsaa, at de Vildtejere, der arbejder for at bevare deres Vildtbestand, gerne vil beholde denne lille Tid til at kunne drive Pürschjagt. Jeg kunde da tænke, at Bestemmelsen blev